

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/80/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618010299
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Bebčáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5618010299.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Bebčákovskej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. júna 2023, o odvolaní obžalovaného U.. U. V. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/65/2018 zo dňa 3.8.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného U.. U. V. **z a m i e t a**, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/65/2018 zo dňa 3.8.2022 v spojení s opravným uznesením, č.k. 2T/65/2018-979 zo dňa 18.11.2022, bol obžalovaný U.. U. V., uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 18. 08. 2016 v čase okolo 17.55 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo značky Audi A4, ev. čísla PP 355 CT, po ceste č. I/72 v smere na Brezno, pričom v km 92,300 pri obci Vyšná Boca, okres Liptovský Mikuláš, predbiehal dve pred sebou idúce motorové vozidlá prejdením do ľavého protismerného pruhu cestnej komunikácie v čase, keď po ceste č. I/72 v smere Brezno - Liptovský Mikuláš vykonávala jazdu na motocykli značky BMW R1200GS, ev. čísla ULE408, MPZ: Maďarsko, vodička R. U., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z. H. XXXX/X, M., ktorej tým vytvoril nebezpečnú situáciu, na ktorú ona reagovala brzdením, pričom následne prešla po strate smerovej stability pri brzdení s motocyklom do protismerného jazdného pruhu, kedy už technicky motocykel neovládala, kde došlo k zrážke motocykla s ľavou prednou časťou osobného motorového vozidla značky Audi A4, ev. čísla PP 355 CT, ktoré viedol obžalovaný a tento sa po ukončení predbiehacieho manévru vrátil späť do svojho jazdného pruhu, pričom pri dopravnej nehode došlo k ťažkému zraneniu vodičky R. U., ktorá utrpela poúrazovú disekciu hrudnej aorty, začínajúcu tesne za aortálnym oblúkom v dĺžke 30 mm typ Stanfod B., poúrazové krvácanie do ľavej pohrudničnej dutiny a do medzihrudia s prítomnosťou voľného vzduchu v medzihrudí, poúrazovú perforáciu hrubého čreva v časti označovanej ako colon transversum s vyliatím obsahu čreva do dutiny brušnej a následným difúznym bakteriálnym zápalom a prítomnosťou voľného vzduchu v dutine brušnej, vyklbenie os lunatum (mesiačikovej kosti) na pravom zápästí, zlomeninu vnútorného členka vľavo, zástavu srdca s nutnosťou otvorenej masáže srdca, ktoré zranenia si u nej vyžiadali dobu liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života na 2-3 mesiace s predpokladom trvalých následkov.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný U.. U. V. podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 56 ods. 1, 2 Tr. zák. odsúdený na peňažný trest vo výmere 600 Eur s náhradným trestom 2 mesiace. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodenú spoločnosť Dôvera, a.s. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný U.. U. V. ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu

písomným podaním zo dňa 7.10.2022, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš elektronicky dňa 7.10.2022, a to nasledovne:

Odvolanie obžalovaného je rozdelené do 84. bodov, pričom v úvode pod bodmi 1. až 11. je zhrnutý doterajší priebeh dokazovania na hlavnom pojednávaní a popísané rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu druhého stupňa. Po tom, ako bolo obžalovanému doručené uznesenie odvolacieho súdu, sp.zn. 2To/29/2021 zo dňa 20.10.2021, konkrétne dňa 04.02.2022, súdu prvého stupňa bolo následne predložené Doplnenie č. 1 Znaleckého posudku č. 26/108, pod por. č. 43/2022 zo dňa 19.06.2022. Dňa 03.08.2022 bol na hlavnom pojednávaní vyhlásený napádaný rozsudok, na ktorom obhajca obžalovaného podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku, vrátane konania, ktoré predchádzalo napádanému rozsudku. Napádané rozhodnutie obžalovaný považuje za vecne nesprávne a nezákonné a en bloc arbitrárne. V bodoch 15. až 30. odvolania obžalovaný poukazuje na rozhodovanie súdu druhého stupňa a okolnosti, ktoré boli vytýkané súdom druhého stupňa súdu prvého stupňa, čo len konštatuje. Následne v bode 30. odvolania uvádza, že súd prvého stupňa vykonal nové dokazovanie - oboznámením obhajobou obžalovaného predloženého Znaleckého posudku č. 2 a výsluchom znalca Ing. N.. Obžalovaný opakovane zdôrazňuje, že v trestnej veci obžalovaného je esenciálne posúdiť existenciu príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného a následkom takéhoto konania v súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku uvedeného v obžalobe prokurátorky. Skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, má v zmysle opisu skutku v obžalobe (ako aj v napádanom rozsudku) spočívať vo vytvorení „nebezpečnej“ situácie pri predchádzaní, na ktoré reagovala poškodená (nevhodným brzdením, brzdením spôsobujúcim neovládateľnosť motocykla), v dôsledku čoho došlo ku zrážke motocykla poškodenej s autom obžalovaného. Samotný odvolací súd v uznesení odvolacieho súdu II uvádza, že treba „zvážiť“ a právne posúdiť, či možno od vodičky motocykla vyžadovať obrovskú mieru predvídavosti a odhadu kinematických a kinetických závislostí a v nemalej miere aj pevné nervy motocyklistky“. Obžalovaný má za to, že túto otázku už znalec Ing. N. jasne zodpovedal, nakoľko toto nie je otázka právna, ale otázka výsostne odborná, keďže aj primeranosť reakcie vodiča na vzniknuté situácie na cestnej komunikácii je otázkou odbornou. Technika jazdy obžalovaného nebola z technického hľadiska príčinou dopravnej nehody, bola to len kauzálna súvislosť, ako motocyklistka reagovala. Ing. N. v Znaleckom posudku č. 2 identifikoval taktiež viaceré flagrantné porušenia správnej techniky jazdy poškodenou v súlade s právnymi predpismi na úseku cestnej premávky, ktoré práve v kontexte odvolacím súdom vysloveného apelu, ktorý je vyššie citovaný, odpovedajú jednoznačne na odvolacím súdom nastolenú otázku, a to v tom smere, že od poškodenej sa nevyžaduje „obrovská miera predvídavosti a odhadu kinematických a kinetických závislostí“ ako to uvádza odvolací súd, ale úplne by postačilo dodržanie základných pravidiel cestnej premávky zo strany poškodenej (t.j. nejazdenie zipsovo, mimo pravého okraja vozovky, nejazdenie v nedostatočných rozostupoch so spolucestujúcim motorkárom, správna vedomosť poškodenej o tom, či jej motorka má a alebo nemá brzdný systém ABS a následné nespanikárenie a nesprávne realizovaná technika brzdzenia, ktorá vyústila do nehodovej udalosti), úplne postačujú na to, aby súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby. Ing. N. jednoznačne konštatoval, že z technického hľadiska je možné konštatovať i napriek rozdielnym výpovediam vodičky o spôsobe brzdzenia a výpovede vodičky o integrovanom brzdnom systéme, ale s ohľadom na šmykovú stopu, že k šmyku motocykla došlo nesprávnym spôsobom brzdzenia motocyklistky. Ďalšie pochybenie vodičky (a už vôbec nie obrovská miera predvídavosti, ktorú v ostatnom zrušujúcom uznesení fabuluje odvolací súd) v kontexte úlohy znalca v zadaní druhej otázky Znaleckého posudku č. 2 znalca Ing. N., ktorej podstatou bolo posúdenie správania a techniky jazdy vodičky z hľadiska jej správnosti v kontexte jej povinností vyplývajúcich z výstražnej značky A34 v smere jej jazdy a posúdenia, ako na túto značku pri dodržaní pravidiel cestnej premávky mali motocyklisti reagovať, znalec opäť identifikoval závažné porušenie povinností poškodenej majúcich priamy negatívny vplyv na vznik a priebeh dopravnej nehody, keď uviedol, že z technického hľadiska je možné konštatovať, že uvedená dopravná značka upozorňovala na všetky uvedené nedostatky na ceste a jej smerové vedenie v úseku 2 km za ňou, na ktorú mala motocyklistka reagovať a prispôbiť rýchlosť jazdy. Znalec Ing. N. v odpovedi na otázku č. 5, ktorá sa zaoberá zodpovedaním otázky, ako sa mohla v prípade nedodržania pravidlami cestnej premávky predpísanej vzdialenosti medzi motocyklistami prejavíť na vzniku a priebehu dopravnej nehody, opäť identifikuje zásadné pochybenia poškodenej ako aj spolucestujúceho druhého motocyklistu, keď uvádza, že motocykle sa pohybovali v tzv. „zipse“. Aby bol dodržaný bezpečný bočný odstup motocyklov pri náhlom brzdení prvého motocykla, pri ich jazde v pravom jazdnom pruhu, musel by byť dodržaný bezpečný bočný odstup druhého motocykla pri prejazde okolo brzdiaceho prvého motocykla 1,65 m, teda je možné konštatovať, že spôsob jazdy motocyklov v danom čase bol nesprávny. Taktiež bol nesprávny spôsob premávky motocyklistky približne

v strede pravého jazdného pruhu a v rozpore s pravidlami cestnej premávky. Pri takomto spôsobe jazdy motocyklistka obmedzovala premávku vozidiel za ňou, a to tak, že mali sťažené podmienky na jej predchádzanie. Taktiež, pri takomto spôsobe jazdy motocyklistky sa predlžuje jej reakčný čas, a to z toho dôvodu, že musí sledovať dopravnú situáciu pred sebou, ale keďže jazdí v strede vozovky a obmedzuje premávku vozidiel za sebou, musí taktiež nepretržite v spätných zrkadlách túto situáciu vyhodnocovať. Toto sú všetko prvky, ktoré priamo vplývajú na priebeh kolíznej situácie. Z vykonaného dokazovania a predložených znaleckých posudkov je tak predsa zrejmé, že ohrozujúcu situáciu vytvorila poškodená a nie obžalovaný. Apel odvolacieho súdu v uznesení odvolacieho súdu II na posúdenie potreby nadštandardne silných nervov nemôže kriminalizovať obžalovaného za znalcami a z vykonaného dokazovania konštatovanej správnej techniky obžalovaného pri predchádzaní za situácie, kedy obžalovaný neporušil žiadne pravidlo cestnej premávky. Taktiež podľa znalca Ing. N. je potrebné zobrať do úvahy skutočnosť, že poškodená vedela, že motocykel nie je vybavený ABS. Aj táto skutočnosť mala podstatný vplyv na spôsob použitej techniky brzdenia, ktorá je iná pri motocykloch vybavených ABS a pri motocykloch, ktoré ABS nemajú integrované. Inak a veľmi simplisticne povedané, poškodená porušila snáď všetky dopravné pravidlá, ktoré v danom okamihu porušiť mohla a zareagovala na situáciu najhoršie, ako len mohla, čím ona sama a jediná spôsobila predmetnú dopravnú nehodu tak z technického, ako aj právneho hľadiska. Neexistuje teda príčinná súvislosť v trestnej veci obžalovaného s konaním obžalovaného a následkom takéhoto údajného konania v súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku uvedeného v obžalobe prokurátorky, ktorý má spočívať vo vytvorení (obžalovaným) „nebezpečnej“ situácie, pri predchádzaní, na ktorú reagovala poškodená (nevhodným brzdením spôsobujúcim neovládateľnosť motocykla), v dôsledku čoho došlo k zrážke motocykla poškodenej s autom obžalovaného. Takéto tvrdenie je arbitrárne a vo vykonaných dôkazoch nemajúce oporu, nakoľko ani jeden znalec, či už v predložených znaleckých posudkoch, alebo v rámci výsluchov neuviedol, že by obžalovaný svojim predchádzacím manévrom ohrozil iných účastníkov cestnej premávky a ani žiadny znalec explicitne neuviedol, že by kohokoľvek obmedzil. Taktiež žiadny znalec neuviedol a ani z iného vykonaného dôkazu nevyplýva, že obžalovaný porušil pravidlá cestnej premávky pri predchádzaní v pravotočivej zákrute z dôvodu obmedzeného výhľadu obžalovaného v dôsledku polygónu sklonu na vnútornej strane pravotočivej zákruty. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by obžalovaný predchádzal naraz dve motorové vozidlá, a to ešte jedno s prívesným vozíkom, taktiež nebolo preukázané, že by mal obžalovaný zhoršený výhľad pri predchádzaní, a teda samotný znalec uviedol, že obžalovaný predchádzať mohol a tento predchádzací manéver aj napokon správne uskutočnil, a teda neohrozil žiadneho účastníka cestnej premávky a ani dokonca neobmedzil. Obžalovaný ďalej žiada, aby odvolací súd dôsledne a hlavne správne aplikoval v trestnej veci judikovaný princíp obmedzenej dôvery v doprave, pričom poukazuje na rozhodnutie judikované Najvyššieho súdu ČSR zo dňa 14.7.1981, sp. zn. 3 Tz 20/81, ktoré cituje, zároveň poukazuje na čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Podstatou tohto rozhodnutia je, pokiaľ vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jej pravidiel tak, že nezabránil dopravnej nehode, pričom pri správnej reakcii by ešte bolo možné dopravnej nehode predísť, možno ho činiť za nehodu zodpovedným len vtedy, pokiaľ mu za voľbu nesprávneho riešenia situácie je možné pričítať zavinenie. I keď nehodu spoluzavinil nesprávnou reakciou na vzniknutú situáciu, nemožno spravidla posudzovať jeho konanie ako porušenie dôležitej povinnosti v zmysle § 223 ods. 2, resp. § 224 ods. 2 Tr. zák. Dôsledné uplatnenie princípu obmedzenej dôvery musí znamenať oslobodenie obžalovaného spod obžaloby a nie jeho odsúdenie, nakoľko pri správne realizovanom predchádzacom manévri mohol a mal obžalovaný predpokladať správnu reakciu poškodenej na vzniknutú dopravnú situáciu. Obžalovaný v ďalšom poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 1Sžd/1/2010 zo dňa 21.01.2011, ktorý v časti 61. cituje. Podľa názoru obžalovaného absentuje naplnenie subjektívnej stránky trestného činu, pretože mylné panické vyhodnotenie situácie poškodenou nemôže byť akousi mierou, podľa ktorej sa bude posudzovať trestnoprávna zodpovednosť obžalovaného a toto nezakladá ani nevedomú nedbanlivosť. Obžalovaný opätovne zdôrazňuje, že nevytvoril „nebezpečnú“ situáciu, nie je daná subjektívna stránka trestného činu, a to k žiadnemu obligatórnemu znaku skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví. Pokiaľ súd prvého stupňa vo svojom poslednom rozsudku poukazuje na právny názor odvolacieho súdu, tento je úplne rozporný s novo vykonaným dokazovaním, po ostatnom vrátení veci súdu prvého stupňa sa zmenil skutkový stav v tom smere, že ešte viac preukázal absolútnu nevinu obžalovaného. Obžalovaný teda výslovne namieta arbitrárnosť a neodôvodnenie, zmätočnosť a nepreskúmateľnosť napádaného rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa odvoláva na záväznosť právnym názorom odvolacieho súdu, a to najmä s poukazom na zmenu dôkazného stavu, a to Znalecký posudok č. 2 a výsluch znalca Ing. N.. Odvolací súd predsa nepoznal zmenený skutkový stav, a teda jeho právny názor nemohol byť ani súdu prvého stupňa zrejmy. V ďalšej časti odvolania obžalovaný

poukazuje na nedostatky v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa pod bodom 67. až 79., pričom v značnej miere cituje z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa. V danom ohľade s poukazom na potrebu umelej izolácie javov, obmedzujúca len na z trestno-právneho hľadiska relevantný antecedent a z trestnoprávneho hľadiska relevantný konsekvent, ako aj s poukazom na už vykonané dokazovanie a apelujúc na potrebu aplikácie princípu obmedzenej dôvery v doprave, možno jednoznačne uzavrieť, že v prípade obžalovaného zjavne absentuje subjektívna stránka trestného činu vo forme čo aj len najľahšej formy zavinenia, t.j. nevedomej nedbanlivosti, a to ku všetkým obligatónym znakom skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví, pričom už samotný skutok podľa opisu skutku obžaloby sa nestal, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný nevytvoril „nebezpečnú“ situáciu pre poškodenú, a tak nielen, že skutok nie je trestným činom, ale skutok sa ani len nestal. V bode 81. odôvodnenia odvolania obžalovaný poukazuje na neprimeranú dĺžku doterajšieho trestného konania, konkrétnymi citáciami čl. 6 ods. 1 Dohovoru, rozhodnutiami ESLP, ktoré konkrétne cituje, pričom v závere v tejto časti konštatuje, že celé trestné konanie, vzhľadom na dĺžku trestného stíhania, s čím sa konajúci súd prvej inštancie v napádanom rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal a obžalovaný má za to, že konajúci súd by mal aj vzhľadom na pomalosť vyšetrovania upustiť od potrestania, nakoľko sa jedná o nedbanlivostný trestný čin. V bode 82. odôvodnenia odvolania obžalovaný polemizuje s nevysporiadaním sa s materiálnym korektívom v súlade s ust. § 10 ods. 2 Tr. zák. Práve s prihliadnutím na charakter skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, keďže konkrétne ide o prečin. V bode 83. odvolania obžalovaný poukazuje na nevysporiadanie sa s princípom ultima ratio zo strany konajúceho súdu, ktorý bol opomenutý ako zásada subsidiarity trestno-právnej represie a nástup trestného stíhania ako poslednej možnosti. Obžalovaný má tak za to, že vzhľadom na vyššie uvedené, obsah trestného spisu, ako aj dĺžku konania napádaného rozhodnutia, že v jeho prípade nedošlo k spáchaniu trestného činu a táto skutočnosť by sa mala posúdiť len ako priestupok (správny delikt, a to za použitia princípu ultima ratio, vzhľadom na spoločenskú nebezpečnosť skutku kladeného obžalovanému za vinu a vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol spáchaný a mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nepatrná, a to vo vzťahu ku všetkým predchádzajúcim skutočnostiam, pričom takýto skutok nikdy nemôže byť posúdený voči obžalovanému ako trestný čin, a to z dôvodu, že poškodená pred a pri dopravnej nehode porušila snáď všetky pravidlá cestnej premávky a obžalovaný neporušil ani jediné pravidlo cestnej premávky. Poškodená zareagovala na iné motorové vozidlo ako vozidlo obžalovaného, najhoršie ako len mohla, spôsobila predmetnú dopravnú nehodu tak z technického hľadiska, ako aj právneho hľadiska, viacnásobne Ing. N. explicitne uviedol, že obžalovaný nevytvoril nebezpečnú situáciu a nikdy explicitne neuviedol, že by dokonca poškodenú čo i len obmedzil; Ing. N. v Znaleckom posudku č. 2 explicitne uvádza v odpovedi na otázku č. 9, ako veľmi podrobne v kapitole dojazd vozidiel vysvetľuje a na podklade vedeckých metód vypočítava, že vodička motocykla (poškodená) reagovala brzdením na biele vozidlo a nie na vozidlo obžalovaného. Obžalovaný nevytvoril „nebezpečnú“ situáciu (explicitne to uvádza znalec Ing. N. a znalec Ing. N.). V bode 84. odvolania, teda na základe vyššie uvedených okolností, aj s poukazom na predchádzajúce písomné vyjadrenia, či ústne prednesy obžalovaného a jeho obhajcov, obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odvolaciemu súdu navrhuje, aby odvolací súd na základe odvolania obžalovaného podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že podľa ust. § 285 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. oslobodil obžalovaného spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, skutok, skutok nie je trestným činom a nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného písomne nevyjadril.

Verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného sa pred odvolacím súdom konalo v neprítomnosti obžalovaného U. U. V., ktorý ospravedlnil svoju neúčast' a požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, na čo boli splnené zákonné podmienky. Na verejnom zasadnutí bol zastúpený oboma zvolenými obhajcami L. U. U. a L. D. H., MBA. Prítomný obhajca na verejnom zasadnutí do zápisnice o verejnom zasadnutí doplnil odôvodnenie odvolania v tom smere, že časť skutkovej vety „vytvoril nebezpečnú situáciu“ nie je preukázaná obsahom spisu, naopak to po doplnení znaleckého posudku znalca C. X. N. možno ustáliť, že obžalovaný ani nevytvoril nebezpečnú situáciu, ani neohrozil poškodenú, ani ju neobmedzil. V čase, keď súd druhého stupňa vydával zrušujúce rozhodnutie, takýto znalecký posudok neexistoval, a teda naň ani krajský súd nemohol reagovať. Znalci Ing. N. a Ing. N. zhodne hovoria, že obžalovaný nevytvoril nebezpečnú situáciu a ani neohrozil poškodenú. Ich závery sa rozchádzajú v tom, že Ing. N. hovorí, že za všetko môže poškodená, lebo keby jazdila v pravom pruhu aj bez ABS, bola by to bývala v pohode ubrzdila, ale jazdila zipsovo, nesprávne a nedostatočne reagovala. Keďže táto časť je kľúčová v skutkovej vete obžaloby a v skutkovej vete rozsudku vytvoril

nebezpečnú situáciu, tak prvostupňový súd nepostupoval v súlade so zásadou in dubio pro reo ani zásadou náležitého zistenia skutkového stavu a jeho povinnosťou v súlade so zásadou tzv. „Perna testu“, ktorý bol koncipovaný v rozsudku Veľkého senátu ESLP zo 6.5.2003 č. 48898/99 a doplnený druhýkrát rozsudkom Veľkého senátu ESLP z 18.12.2018 č. 36658/05. Za daného stavu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie samostatne doložiť oboch znalcov a následne ich konfrontovať k tomu, kto vytvoril nebezpečnú situáciu a v čom sa rozchádzajú, keď znalec Ing. N. hovorí, že mohol maximálne obmedziť obžalovaný poškodenú, naproti tomu znalec Ing. N. hovorí, že ju ani neobmedzil, ani neohrozil. Preto obhajoba trvá na tom, aby odvolací súd doložil Ing. N. k týmto nezrovnalostiam, čo neurobil súd prvej inštancie a potom konfrontoval znalcov Ing. N. s Ing. N.. Lebo toho času časť skutkovej vety, že „vytvoril nebezpečnú situáciu“ nie je preukázaná, ale je preukázaný opak, ak by aj súd chcel preformulovať skutkovú vetu, tak to nemôže, lebo ich závery sa rozchádzajú. V prípade, že odvolací súd neurobí navrhovaný úkon obhajobou, navrhuje rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Práve s ohľadom na „Perna test“, ktorý hovorí o troch zložkách a jednou z nich je, že žiadosť o doplnenie dokazovania bola prednesená najneskôr do rozhodnutia odvolacieho súdu, bola odôvodnená a týkala sa podstaty konania, preto má za to, že to splnené je. Potom nasledujú ďalšie dva testy, ktoré zaťažujú súd, ak ich odmietne vykonať. Preto za danej situácie pre hospodárnosť konania, nech je vykonané takéto dokazovanie pred odvolacím súdom alebo je to zrušené a prikázané okresnému súdu takéto dokazovanie vykonať. S ostatným sa súd prvej inštancie vysporiadal, ale s týmto bohužiaľ nie, a to ostalo sporné. Preto za daného stavu s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, nemožno konštatovať, že skutok, za ktorý je obžalovaný neprávoplatne odsúdený sa stal presne tak, ako je uvedený v skutkovej vete, keď neboli dokonfrontovaní znalci k týmto otázkam. Až po zodpovedaní týchto otázok si súd prvej a druhej inštancie môže na to s konečnou platnosťou vytvoriť právny názor. Bez toho bude porušené právo obžalovaného na obhajobu. Zároveň obhajca JUDr. U. doplnil, že na mieste dopravnej nehody boli ďalšie štyri vozidlá, ktoré zastali s dostatočným odstupom od obžalovaného, dokonca vozidlo, ktoré predbiehal, zastalo s takým odstupom od miesta dopravnej nehody, že vodič tohto vozidla aj s príviesným vozíkom sa dokázal otočiť na ceste, t.j. že musel mať odstup od dopravnej nehody minimálne 15 metrov. Súd sa musí vyporiadať aj s otázkou, ako je možné, že ostatní vodiči situáciu zvládli a či príčinou dopravnej nehody bolo vytvorenie nebezpečnej situácie alebo nezvládnutie riadenia motocykla poškodenou. Uvedené treba chápať vo vzájomných súvislostiach u všetkých účastníkov cestnej premávky.

Po prednesení doplnenia odvolania obhajcom, obhajca na otázku predsedníčky senátu, prečo potom na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 03.08.2022, po prečítaní listinných dôkazov a výsluchu znalca Ing. X. N. nepredniesli ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania uviedol ako dôvod, že súd prvej inštancie rozhodol prekvapivým rozsudkom, keďže dvakrát oslobodil klienta a v čase, keď sa klient prostredníctvom obhajcu vyjadrovať k ďalšiemu dokazovaniu, netušil, že súd prvej inštancie ho po dvoch oslobodzujúcich rozsudkoch odsúdi. Následne, potom senát podľa § 298 Tr. por., s poukazom na § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať dôkazné návrhy prednesené obhajcom na verejnom zasadnutí, a to doložiť znalca Ing. F. N. a následne vykonať konfrontáciu medzi Ing. F. N. a Ing. X. N., a to z dôvodu, že považoval skutkový stav za zistený v dostatočnom rozsahu pre potreby spravodlivého rozhodnutia vo veci samej, s poukázaním na dôvody, ktoré budú následne ďalej rozvedené nižšie v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu.

Prokurátor na verejnom zasadnutí zotrval na všetkých vyjadreniach produkovaných v priebehu trestného konania, na rozdiel od obhajoby považoval skutkový stav za dostatočne zistený, a preto navrhol postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietnuť. Obhajcovia obžalovaného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby obžalovaného oslobodil z tých troch dôvodov, ktoré uviedli.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku (výrok o vine, výrok o treste), proti ktorým odvolateľ (obžalovaný U.. U. V.) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým je prípustné, v zákonom stanovenej lehote, avšak je v celom rozsahu nedôvodné.

Krajský súd na úvod pripomína, že v prípade aktuálne preskúmaného rozsudku na podklade odvolania obžalovaného, sa jedná o v poradí už tretí vo veci vyhlásený rozsudok súdom prvého stupňa. Prvý vo veci vyhlásený rozsudok zo dňa 22.1.2020 bol na podklade odvolania prokurátora zrušený rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/28/2020 zo dňa 9.9.2020 a to z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. a vec bola podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom

rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Druhé rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci t.j. oslobodzujúci rozsudok vyhlásený v tejto veci súdom prvého stupňa dňa 16.12.2020 bol na základe prokurátorom podaného odvolania odvolacím súdom z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušený a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/29/2021 zo dňa 20.10.2021).

Krajský súd primárne uvádza, že okresný súd v rámci ďalšieho postupu konal dôsledne v intenciách tohto zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a spravoval sa právnym názorom, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil odvolací súd.

Plniac si prieskumnú povinnosť, na podklade obžalovaným podaného odvolania proti tretiemu vo veci vyhlásenému rozsudku okresného súdu zo dňa 3.8.2022, oboznámiac sa s napadnutým rozsudkom, dôvodmi odvolania, ako aj celým na vec sa vzťahujúcim spisovým materiálom, odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného skutku (právne kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví § 157 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, pričom procesné strany, čo krajský súd zvyrazňuje (obžalovaný ani prokurátor) pred vyhlásením dokazovania za skončené nemali žiadne ďalšie dôkazné návrhy a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, postupoval dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného U. V. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstatnej časti súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný založil odvolanie v podstatnej časti na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v celom konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu, majúcich podstatný význam z hľadiska rozhodovania o vine obžalovaného.

Skutočnosť, že obžalovaný U. V. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný a jeho obhajcovia rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák.) a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného U.. U. V. odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný U.. U. V. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu a rozsah dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného, a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba naväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný U.. U. V. spáchal žalovaný skutok prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný C.. U.. U. V. spáchal žalovaný skutok prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný svoju obhajobu primárne zakladá na tom, že nie on, ale poškodená zavinila dopravnú nehodu tým, že práve poškodená porušila viacero pravidiel cestnej premávky (obžalovaný doslovne v odvolaní uvádza, že porušila „všetko, čo mohla“), obžalovaný nevytvoril nebezpečnú situáciu, poškodenú neobmedzil ani neohrozil, aplikovala nesprávny spôsob brzdenia, preto za nehodu zodpovedá poškodená z technického aj právneho hľadiska.

Aj krajský súd vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom dospel k záveru, že takáto obhajoba obžalovaného je účelová, nedôveryhodná, obžalovaným učená v snahe zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť. Okresný súd správne v odôvodnení rozsudku v podrobnostiach poukázal na celú sumu dôkazov, ktoré obžalovaného bez akýchkoľvek vážnejších pochybností usvedčujú zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Okresný súd sa správne a dostatočne vysporiadal s otázkou, čo bolo prvotnou základnou a najdôležitejšou príčinou celej dopravnej nehody a tým aj následku v podobe ublíženia na zdraví poškodenej.

Krajský súd sumarizuje, že obžalovaný predchádzal na mieste, kde už z povahy miesta ako takého vyplýva, že sa vyžaduje zvýšená miera opatrnosti a pozornosti vodiča, čo vyplýva aj z bodu 1 Znaleckého posudku Ing. N.. Pokiaľ obžalovaný začal predchádzať za takejto situácie (vzájomne obmedzený rozhľad a dohľad), už v tom momente išiel do rizikovej situácie, kedy vodič za ideálnych podmienok môže stihnúť predbiehací manéver bez vytvorenia kolíznej situácie ale súčasne tu stále existuje riziko, že to stihnúť nemusí, lebo je obmedzený vzájomný rozhľad a dohľad (teda aj druhý vodič má obmedzené rozhľadové

podmienky) a tým sa zvyšuje riziko kolíznej situácie. Aj krajskému súdu je zrejmé, že technika jazdy poškodenej nebola správna (možno by to zvládla, ak by mala silné nervy) ale z hľadiska posúdenia právnej otázky, t.j. z právneho hľadiska posúdiť spôsob jazdy obžalovaného a poškodenej, je potrebné skonštatovať, že za existujúcej situácie nemožno od vodičky motocykla spravodlivo požadovať takéto znalcom ideálne namodelované riešenie situácie poškodenou a pričítať jej zavinenie na vzniku dopravnej nehody ako jedinej alebo v podstatnej miere.

K obhajobou namietanému (výlučnému) zavineniu poškodenou krajský súd osobitne zdôrazňuje, že ak by bola vodička motocykla reagovala správne tak ako to namodeloval znalec, boli by sa vyhli obžalovaný a poškodená vo vzdialenosti cca 38 m (ako to uvádza v znaleckom posudku Ing. N., resp. 30 m tak ako to uvádza znalec Ing. N. vo výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 12.12.2019), to znamená v pozícii, ktorú môžeme nazvať zoči voči. Je otázne, či by vôbec existoval nejaký vodič, ktorý by išiel do rizika bez brzdenia, či sa vyhne zrážke, keď za existujúcej situácie by sa boli obišli vo vzdialenosti cca 30 m, takpovediac zoči voči. Tu u poškodenej nemožno hovoriť o zjavne nesprávnom odhade situácie (napr. by sa vyhli vo vzdialenosti 100 m alebo viac). Jej reakciu nemožno z právneho hľadiska vyhodnotiť ako zjavne neprímeranú. Krajský súd v tejto súvislosti pritom zdôrazňuje, že to bol práve obžalovaný, kto túto kolíznu situáciu, ktorá viedla k vzniku dopravnej nehody, vyvolal a ako to už bolo podrobne uvedené vyššie za existujúcej situácie od poškodenej nemožno spravodlivo a reálne požadovať, aby na vzniknutú a obžalovaným vyvolanú situáciu reagovala ideálne, tak ako to konštatoval znalec, kedy by bola mohla zabrániť dopravnej nehode.

Pokiaľ obžalovaný v odvolacích námietkach opakovane poukazuje na nesprávny odhad situácie zo strany poškodenej a ním dodržané všetky pravidlá cestnej premávky, tu krajský súd opakovane poukazuje na závery znaleckého posudku znalca Ing. N., ktorý uviedol, že jediným relevantným zabránením nehode zo strany vodiča OMV Audi, bolo vykonávať jazdu s OMV Audi v danom úseku správnou technikou jazdy aj so zohľadnením podmienok stavebno-technického riešenia komunikácie a vytvorenú oblasť zakrytého výhľadu terénou vyvýšeninou na pravej strane komunikácie v pravotočivej zákrute pri smere jazdy smerom na Vyšnú Bocu. Táto oblasť zakrytého výhľadu je technicky riešené existenciou pozdĺžnej súvislej čiary V1A, ktorá končí až na úrovni začiatku ochranných zvodidiel na ľavej strane komunikácie, odkiaľ má už vodič idúci smerom na Vyšnú Bocu dostatočný rozhľad a dohľad na priamej časti komunikácie do protismerného jazdného pruhu. Z hľadiska všeobecných princípov došlo k čiastočnému obmedzeniu vodičky Moto BMW zo strany vodiča OMV Audi, ak sa neberie do úvahy realizovanie hraničnej situácie v predchádzajúcej časti, kedy vodička Moto BMW nevykonávala žiadny manéver, ale obmedzenie neznamená vytvorenie kolíznej situácie. V tomto smere je potrebné hodnotiť aj pohyb účastníkov dopravnej nehody na začiatku nehodového deja, kedy OMV Audi malo rýchlosť cca 103 km/hod., aktuálne bolo vzdialené od Moto BMW idúceho rýchlosťou cca 91 km/hod. asi 200 metrov v čase 4,80 sekundy pred nehodovým dejom. V pohľade spredu (poškodenej) chýbalo vnímanie aktuálnej rýchlosti iného účastníka, lebo tu chýba vyhodnotenie diferencie dráhy za čas, resp. vodička Moto BMW nedokázala vyhodnotiť, či OMV Audi dokáže manéver predbiehania dokončiť bez obmedzenia pohybu Moto BMW. V tomto momente už vodička Moto BMW vyhodnocovala situáciu ako kolíznu a nastáva reakcia vodičky na vzniknutú situáciu (k tomuto krajský súd dáva do pozornosti aj výpoveď svedka U., ktorý jazdil v tom istom jazdnom pruhu ako obžalovaný a sám hodnotil situáciu tak, že predbiehací manéver obžalovaný nemôže stihnúť). V čase 3,57 sekundy pred nehodovým dejom Moto BMW v rýchlosti cca 89,00 km je po nábehu brzdného účinku na začiatku spomaľovania na hranici využiteľnej príľnavosti. OMV Audi cca 106 km/hod. - je predpoklad, že v tomto momente malo vyššiu rýchlosť ako na začiatku manévru predbiehania práve prevádza manéver predbiehania a vodič OMV Audi sa zrejme chystá ihneď zaradiť pred predbiehané vozidlo tzv. náhlým manévrom premiestnenia, ktorého fyzikálne podmienky boli skúmané znaleckým posudkom. Vodič Audi si už celkom iste uvedomuje polohu a charakter pohybu Moto BMW, vozidlá sú od seba vzdialené aktuálne cca 130 metrov. V čase 3 sekundy pred nehodovým dejom nastáva zmena trajektórie Moto BMW v rýchlosti cca 77 km a v podstate strata smerovej stability Moto BMW v režime šmyku, brzdenia na hranici využiteľného brzdného spomalenia, Moto BMW mení trajektóriu a postupne sa dostáva do protismerného jazdného pruhu. Vodič OMV Audi v rýchlosti cca 106 km/hod. dokončil manéver predbiehania a náhlým manévrom premiestnenia sa následne snažil zaradiť pred predbiehané vozidlo, pričom z časovo priestorových súvislostí je zrejmé, že pri tomto manévri musí nastať sekvencia výrazného pribrzdžovania vozidla. Vozidlá sú aktuálne vzdialené cca 100 metrov. V intervale 1 sekunda pred zrážkou vodič OMV Audi rýchlosťou cca 72 km/hod. už musí v tomto momente reagovať na polohu Moto BMW, snaží sa vyhábať čo najviac vpravo, pričom intenzívne brzdí a pravými kolesami vychádza mimo komunikácie. Moto BMW cca 33 km/hod. je stále

v sekvencii brzdenia na hranici využiteľnej priľnavosti a smerové riadenie Moto BMW je preto vylúčené. Vozidlá sú aktuálne od seba vzdialené cca 23 metrov. Rýchlosť OMV Audi v čase rázu je stanovená na cca 45 kilometrov, u Moto BMW cca 12 kilometrov. Pri hodnotení priebehu nehodového deja a nesprávnej reakcie poškodenej v súvislosti s dopravnou nehodou však súd prihliadal aj na výpoveď samotnej poškodenej a svedka N., ktorí ako skúsení jazdci vedeli, že motorka nemá ABS, pričom vozidlo Audi sa podľa ich výpovedí vyrútilo spoza bielej dodávky v protismere, pričom urobili všetko, čo mohli, aby sa vyhli zrážke. Uvedené potvrdzuje aj svedok U. U. (ktorý riadil vozidlo zn. Peugeot Boxer) a zhodne vypovedal aj spolujazdec U. X., že obžalovaný predbiehal na horskej ceste, oproti išla žena na motorke, bola dosť blízko, keď začal obžalovaný predbiehať, aj svedkovia vyhodnotili spôsob jazdy obžalovaného ako nebezpečný a riskantný. Svedkovia uviedli, že pred nimi jazdilo vozidlo pravdepodobne Suzuki Vitara bledomodrej farby s privesným vozíkom. Znalec Ing. N. potvrdil, že za tejto situácie zoči-voči je horší odhad vzdialenosti, s čím korešpondujú aj výpovede svedkov napríklad X., ktorý zbadal obžalovaného ako predbieha a zrejme až počas predbiehacieho manévru si obžalovaný uvedomil oproti idúcu motorku, čo odporuje odvolacej námietke, že príčinou nehody by bola biela dodávka (jazdiaca vo svojom jazdnom pruhu) ale išlo o reakciu poškodenej práve na predbiehací manéver obžalovaného spoza pred ním idúceho vozidla, pričom významný vplyv podľa znalca nemala skutočnosť, či obžalovaný predbiehal jedno alebo dve vozidlá. Pokiaľ obhajoba namietala, že ostatné vozidlá včas zastavili pred miestom dopravnej nehody, tu je potrebné poukázať v prvom rade na obžalovaciu zásadu, teda súd prejednávava žalovaný skutok a v druhom rade svedkovia uviedli, že ich rýchlosť zodpovedala terénu a bola cca 70 km/hod., teda podstatne nižšia ako rýchlosť ktorou jazdil obžalovaný v kritickom čase, teda bez problémov zastavili.

K odvolacej námietke obžalovaného favorizujúceho znalecký posudok znalca Ing. X. N. č. 26/2018 pod por. č. 43/2022 predložený okresnému súdu dňa 27.6.2022, ako nový podstatný dôkaz, krajský súd ako odvolací uvádza, že podstatou tohto znaleckého posudku bolo jednoznačne určiť, že jedine poškodenej nesie zodpovednosť svojou nesprávnou reakciou (najmä) na dopravnej nehode a vyvinieť obžalovaného. Podľa tohto znaleckého posudku poškodenej ako vodička motocykla reagovala na protiidúce vozidlo zn. Suzuki ako prvé, technickou príčinou dopravnej nehody je nesprávna technika jazdy vodičky, ktorá už vo vzdialenosti 192 m od vozidla obžalovaného brzdila, toto vozidlo jej nevytvorilo žiadnu náhlu prekážku, na zabránenie dopravnej nehode mala brzdiť s polovičným brzdným spomalením, to vodička Moto BMW vytvorila náhlu prekážku. V doplnení znaleckého posudku uvádza, že vodička nereagovala na výstražnú značku A34, z ip radenie bolo nesprávne, k pádu motocykla došlo nesprávnym spôsobom brzdenia motorky.

V tomto kontexte krajský súd poukazuje aj na závery znaleckého posudku znalca Ing. N., ktorý nezistil nedostatky v stave vozovky a skutočnosť, či obžalovaný predchádzal dve vozidlá naraz alebo po jednom, nemala význam na technickú príčinu dopravnej nehody. Pokiaľ obhajoba poukazuje na dopravnú značku iné nebezpečenstvo A34, ktorej porušenie dáva do popredia, tá je tam podľa výpovede znalca Ing. N. inštalovaná predovšetkým preto, lebo predchádza veľmi neprehľadnú zákrutu a v danom priestore nehodového deja, už pozoroval v predchádzajúcom období štyri dopravné nehody, z hľadiska neprehľadnosti zákruty, ktorá predchádza miestu nehodového deja smerom od Malužinej. Motocykel začal brzdiť vo vzdialenosti 130 metrov. Obžalovaný neohrozil motocyklistku, možno ju obmedzil, mieru predvídavosti však u nej bolo potrebné určiť z právneho hľadiska. Záveru súdu o vytvorení nebezpečnej situácie zo strany obžalovaného pre vodičku motocykla nasvedčuje aj výpoveď samotného znalca obhajoby Ing. N. na hlavnom pojednávaní zo dňa 12.12.2019 na č.l. 537, kedy uviedol, že výpočtom bolo zistené, že vodička, kedy pri zabránení zrážky z pôvodnej rýchlosti ako premávala v čase reakcie cez 96 km/hod., brzdila bez šmyku s polovičným brzdným spomalením, udržala by stabilitu motocykla v pravom jazdnom pruhu, k minútiu vozidla by došlo ešte približne 30 metrov pred miestom zrážky a každý z účastníkov nehody by pokračoval v smere svojej pôvodnej jazdy. Teda obaja znalci uvádzajú takmer totožnú minimálnu vzdialenosť, v ktorej sa mali v prípade priaznivých okolností (modelovaných znaleckými posudkami) minúť motocykel a vozidlo riadené obžalovaným. Na reakciu poškodenej prvotne nemal vplyv stav vozovky, ale jednoznačne správanie sa obžalovaného ako vodiča protiidúceho vozidla. K odvolacej námietke obžalovaného o nevyužití princípu ultima ratio a skutočnosti, že bol opomenutý tento princíp ako zásady subsidiarity trestnoprávnej represie a nástup trestného stíhania ako poslednej možnosti, krajský súd uvádza, že vzhľadom na ťažkú ujmu na zdraví u poškodenej a spôsob akým došlo ku skutku, daný princíp subsidiarity trestnoprávnej represie neprichádza do úvahy.

Nakoľko odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje podrobné a správne úvahy súdu prvého stupňa ohľadne preukázania viny obžalovaného na základe týchto vykonaných dôkazov, ako aj podrobné vysporiadanie sa s obhajobnými námietkami obžalovaného, krajský súd v tomto v podrobnostiach ďalej odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Krajský súd na doplnenie ohľadne odvolacích námietok obžalovaného považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ obžalovaný na svoju obhajobu prostredníctvom obhajcov v doplnení odvolania priamo na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní na Krajskom súde v Žiline poukázal na zásadu tzv. „Perna testu“, ktorý bol koncipovaný v rozsudku Veľkého senátu ESLP (Perna proti Taliansku, sťažnosť 48898/99, rozsudok Veľkého senátu ESLP zo 6.5.2003, Murtazaliyeva proti Rusku, sťažnosť 36658/05, rozsudok Veľkého senátu ESLP zo 18.12.2018), teda že mal sa dôsledne aj krajský súd vyrovnáť s nedostatočne zisteným skutkovým stavom týkajúcim sa vytvorenia nebezpečnej situácie obžalovaným uvádzanou v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa, a to dopočutím znalca Ing. N. a následne konfrontovania oboch znalcov, ktorí vypracovávali znalecké posudky v predmetnej trestnej veci. Krajský súd v prvom rade uvádza, že pred vyhlásením rozhodnutia súdu prvého stupňa na otázku konajúceho sudcu obhajoba nenavrholo vykonanie žiadnych dôkazov, t.j. ani vypočutie, resp. dopočutie znalca Ing. N., ani vzájomnú konfrontáciu oboch znalcov po tom, čo boli obaja znalci, teda znalec obžaloby Ing. N. a znalec obhajoby Ing. N. vypočutí na hlavnom pojednávaní v priebehu dokazovania pred súdom prvého stupňa. Osobitne bol znalec Ing. N. vypočúvaný na hlavnom pojednávaní aj k doplneniu znaleckého posudku predloženého po poslednom rozhodnutí Krajského súdu v Žiline, ktorý mal podľa názoru obhajoby výrazne zmeniť dôkaznú situáciu. Pokiaľ obhajoba uvádza, že nenavrholi ďalšie dôkazy, pretože rozhodnutie o vine ich klienta považujú za prekvapivé rozhodnutie súdu prvého stupňa po predchádzajúcich dvoch zrušujúcich rozhodnutiach nadriadeného súdu, tak táto úvaha obhajoby je založená na neodôvodnenom predpoklade obhajoby o ním očakávanom spôsobe rozhodnutia súdu. Krajský súd len zdôrazňuje, že súd prvého stupňa je povinný rozhodnúť o vine či nevine na základe vykonaných dôkazov. Pokiaľ až v odvolacom konaní po vyhlásení „prekvapivého rozhodnutia súdu prvého stupňa“, obhajoba navrhuje ďalšie doplnenie dôkazov, tento návrh nie je ničím logicky zdôvodnený. Zároveň pokiaľ poukazuje na porušenie práva na obhajobu pri neaplikácii tzv. „Perna testu“, t.j. „námietke tzv. opomenutého dôkazu“, krajský súd podotýka, že vzhľadom na ustálenú judikatúru konkrétne týkajúceho sa rozhodnutí ESLP k vykonaným dôkazom v súvislosti s článkom 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru, tak uvedené v danom prípade nie je možné aplikovať, pretože obžalovaný nenavrholo vykonanie v priebehu konania žiadnych ďalších dôkazov. Podstatou tzv. „Perna testu“ nie je, či boli obhajobou navrhované výpovede svedkov riadne prijaté ako dôkaz, ale skôr zistiť, či konanie ako celok vrátane spôsobu akým boli dôkazy vykonané, bolo spravodlivé. Nakoľko ide i komplexnú záležitosť, ESLP pre tento účel sformuloval trojstupňový test na posúdenie či bolo dodržané právo predvolať svedka obhajoby podľa článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru. Tento sa zakladá na posúdení troch základných kritérií po a) či bola žiadosť o doplnenie dokazovania dostatočne odôvodnená a či sa týkala podstaty obvinenia a či po b) bol posúdený význam určitého dôkazu a či v tejto súvislosti boli súdom poskytnuté dostatočné dôvody prečo dôkaz nebol vykonaný v priebehu súdneho konania a napokon po c) či toto rozhodnutie nenarušilo celkovú spravodlivosť konania. Ako vyplýva z rozhodnutia súdu prvého stupňa, tento sa dôsledne zaoberal vyhodnotením oboch znaleckých posudkov tak znalca Ing. N., ako aj znalca Ing. N. vrátane doplnenia posudku znalcom Ing. N., s prihliadnutím na obsah výpovedí oboch znalcov na hlavnom pojednávaní. Rovnako sa aj odvolací súd zaoberal dôkaznou situáciou a vyhodnocoval ju pre potreby rozhodnutia o odvolaní. Z tohto pohľadu nemožno konštatovať, že dodatočná žiadosť obžalovaného o výsluch, v tomto prípade znalca _____ v odvolacom konaní, bola obhajobou dostatočne odôvodnená a relevantná vo vzťahu k predmetu obžaloby, ktorý bol objasnený nielen výpoveďami znalcov, ale aj ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi tak, ako sú sumarizované aj v rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa. Odvolací súd posudzoval význam dôkazov navrhnutého obhajobou, teda ďalší výsluch znalcov a ich konfrontáciu, pričom dospel k záveru, že vykonanie tohto dôkazu by nevedlo k ďalšiemu objasneniu skutkového stavu vo veci samej a taktiež nie je možné konštatovať, že by rozhodnutie o odmietnutí vykonania tohto dôkazu odvolacím súdom narušilo celkovú spravodlivosť konania.

V tomto prípade je dôležitá aj aktivita a argumentácia strán v trestnom konaní a pokiaľ obhajoba v závere v odvolacom konaní poukazuje na skutočnosť, že odsudzujúce rozhodnutie súdu prvého stupňa po dvoch predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach krajského súdu podrobne zdôvodnených vo vzťahu k predchádzajúcim oslobodzujúcim rozhodnutiam súdu prvého stupňa je prekvapivé, možno z ich návrhu vyvodit', že ide o ďalšiu aktivitu obhajcov smerujúcu k predĺženiu celkového konania (a nedôvodného očakávania rozhodnutia v prospech obžalovaného) bez priameho a relevantného dopadu na správne zistený skutkový stav súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd v tomto konaní.

V tejto súvislosti však krajský súd považuje za potrebné dať do pozornosti, že znalecký posudok nebol jediným usvedčujúcim dôkazom, ale boli tu vykonané aj ďalšie usvedčujúce dôkazy (tak ako na ne v podrobnostiach správne poukázal okresný súd) a všetky tieto dôkazy tak jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach obžalovaného dostatočne usvedčujú zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

Vykonaným dokazovaním bolo teda bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázané, že obžalovaný inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví tak, ako sa s tým správne vypořiadal aj súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku na strane 8 - 9 a 24, na ktoré správne, podrobne a erudované odôvodnenie krajský súd v podrobnostiach poukazuje, a s ktorým sa stotožňuje.

Ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný teda v podstatnej časti svojho odvolania namieta spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom a prednáša odvolaciemu súdu svoj pohľad na prejednávajúcu vec a dôkazy hodnotí podľa jeho predstáv. Spôsob, akým sa obžalovaný snaží hodnotiť dôkazy v rámci zdôvodnenia odvolania (a to v jeho prospech), však nezodpovedá zásade voľného hodnotenia dôkazov tak, ako je táto zakotvená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. a práve naopak súd prvého stupňa vykonané dôkazy hodnotil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por. a následne dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré potom premietol do výroku o vine napadnutého rozsudku. Obžalovaný izolovane poukazuje na dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti, ktoré vyznievajú v jeho prospech, vyzdvihuje skutočnosti, ktoré nemajú podstatný význam z hľadiska rozhodovania o jeho vine a na druhej strane znižuje význam dôkazov, ktoré ho usvedčujú zo spáchania trestnej činnosti. Krajský súd obžalovanému neupiera právo brániť sa spôsobom, ktorý on sám vyhodnotí za vhodný pre účely jeho obhajoby. Ako už bolo uvedené vyššie, takéto obžalovaným prezentované hodnotenie dôkazov však nezodpovedá zásade voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Uvádzané zákonné ustanovenie ukladá súdu povinnosť dôkazy hodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne, zohľadniac všetky okolnosti prípadu, ako správne v rámci procesu hodnotenia dôkazov postupoval okresný súd, čo sa premietlo aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že aj keď okresný súd v odôvodnení rozsudku poukazuje na dôkazy, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, zároveň sa dôsledne vysporiadal aj s dôkazmi a skutočnosťami v prospech obžalovaného a s obhajobou obžalovaného. Celkovo odôvodnenie rozsudku okresný súd učinil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 168 Tr. por.

Po tom, čo okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, následne správne protiprávne konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. z dôvodov, na ktoré okresný súd poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti aj odvolací súd konštatuje príčinnú súvislosť medzi z nedbanlivosti zavineným konaním obžalovaného a následkom, ktorým v tomto prípade bola ťažká ujma na zdraví. Krajský súd teda uzatvára, že obžalovaný vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí (§ 16 písm. a/ Tr. zák.). Okresný súd pritom v odôvodnení napadnutého rozsudku správne a logicky zdôvodnil právne posúdenie skutku práve ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, Tr. zák. a v tomto smere krajský súd v podrobnostiach odkazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje. Aj podľa názoru krajského súdu nedbanlivostné zavinenie obžalovaného na spôsobenom následku nepochybne spočívalo v tom, že obžalovaný ako vodič nedodržiaval vyššiu mieru povinnej opatrnosti (predpisy o cestnej premávke) - objektívne vymedzenie a bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že pri porušení predpisov o cestnej premávke nedôjde k ujme na živote a zdraví iných osôb (subjektívne vymedzenie).

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému U.. U. V. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu

spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. U obžalovaného správne zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., t.j. vedenie riadneho života pred spáchaním skutku. U obžalovaného správne nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák., Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného predstavuje 1:0, v prospech poľahčujúcich okolností. Obžalovanému bol správne trest ukladaný za splnenia zákonných podmienok peňažný trest . Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o ukladaní trestu, a v podrobnostiach naň odkazuje, tak ako je to uvedené na strane 14 až 15 rozsudku súdu prvého stupňa, kde súd podrobne, presvedčivo a erudovane vysvetlil svoje úvahy, akými sa spravoval pri ukladaní trestu obžalovanému. Za tohto stavu u obžalovaného pre dosiahnutie účelu trestu považoval krajský súd za primerané a vhodné uloženie peňažného trestu vo výške 600,- eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 2 mesiace. Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest za zákonný a spravodlivý, ktorý zodpovedá zásadám individuálnej, aj generálnej prevencie a ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj výrok o náhrade škody, keď súd prvého stupňa postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú spoločnosť Dôvera, a.s. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces s prihliadnutím na spoluzavinenie poškodenej, tak ako na to správne poukázal súd prvého stupňa na strane 26 odôvodnenia rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd len na okraj poznamenáva, že poškodený odvolanie proti výroku o náhrade škody nepodal.

Na záver krajský súd poznamenáva, že aj keď obžalovaný spáchal prečin, v danom prípade neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. (tzv. materiálny korektív). Podľa tohto zákonného ustanovenia nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Nakoľko obžalovaný v danom prípade porušením predpisov o cestnej premávke, spôsobil z nedbanlivosti poškodenú R. U. ťažkú ujmu na zdraví, závažnosť obžalovaným spáchaného prečinu nemôže byť vyhodnotená ako nepatrná.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť prípustná nie je.